

Har De noget andet at sige mig, saa kom frem med det. Jeg vil nødig opholdes.“

„Naa, — hør et Ord da! Veed De, at man er i Færd med at faa lavet et nyt Konsortium paa Deres Navn? De kender jo ham, den dicke Bonde, der er kommen her iaften og stinker op med sine sure Fedtlærstøvler, — Nørrehave hedder han. Jeg saae, han stod og talte med Dem før. Mærkede De ikke noget?“

„Nej, — ikke noget særligt.“

„Nej, naturligvis! Men det er nu alligevel, som jeg siger. Han og saa denne lange Vindbøjtel, Hasselager — Overretssagføreren — har Følehornene ude. Jeg har selv observeret det. Jeg saae dem for lidt siden begge to staa og snakke med ham, denne Dummeper, Etatsraad Erichsen med Oksefjæset, som man gør saa meget Væsen af og kalder en Hædersmand og Patriot, fordi han lader sig snyde Vandet ud af Øjnene, bare man skriger op om Fædrelandssind og national Oprejsning og Aandens Dannevirke . . . Tossehoved. Jeg tænkte straks, at det var Dem, der var paa Tapetet, og jeg holdt mig saa i Nærheden for at høre lidt. Jeg tror nok, at der var Bid. Etatsraaden hørte da meget opmærksomt paa de to Herrer og saae ganske fordummet ud. Derfor siger jeg: gør nu ingen Taabeligheder fler. Benyt Øjeblikket og hug i med alle Negler! En saa gunstig Lejlighed kommer kanske ikke saa snart igen!“

Per stod lidt uden at sige noget. Han havde just ikke nogen stor Tillid til Betydningen af den andens Iagttagelser; men opstemt som han var efter Samtalen med Aron Israel, gjorde Meddelelsen dog et vist Indtryk paa ham.

„Var det bare det, De vilde fortælle mig?“ spurgte han saa.